

„Och je bent een goeie, beste man, maar je begrijpt niets van boeien,” zeide Charlotte medelijdend.

Daatje wilde het wel schikken met haar avondje.

„Je bent zoo dikwijls voor mij t’huis gebleven,” verklaarde zij genadig, „ik gun je ook wel eens een uitje. Ga je met hem uit?”

„Met wien?”

„Met je weet wel, van den brief.”

„Nee, ik ga alleen!”

XV.

Men was in de laatste week vóór St. Nicolaas, het feest dat nergens met zooveel vuur en ijver gevierd wordt als in Amsterdam; de straten zijn vol van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat, alles uit den omtrek stroomt naar de lievelingsstad van den goeden Heilige, alle buitenmensen moeten naar stad; ’t is er ook zoo prettig; men gaat langs de winkels, als langs de afdeelingen van een tentoonstelling.

Wat kunst en kunstnijverheid, wat mechaniek en weverskunst in de laatste maanden uitgevonden heeft, dringt zich nu uit de magazijnen naar voren tot voor de groote spiegelruiten.

Alles is een voorwendsel tot St. Nicolaas-cadeau, het zijden toilet van fijne kleuren met schitterende weerglanzen, de wintermantel in zijn diepen gloed van fluweel, omzet met het rijkste bont en de nieuwste uitvinding van koffiekannen, half geopende sigarenkistjes, waarin zilverpapier en kleurige lintjes, zelfs de dofbruine tabak nog aantrekkelijk kunnen maken en mooie kopjes in photographie- of porseleinschilderkunst, bankethammetjes en gelatines, meesterstukken van den menschelijken geest uit alle landen en tijden in de kostbaarste uitgaven, de bonte klaterpracht der guldensbazars, geslepen glas, kleurige bouquets, grof porselein, staal en nieuw zilver naast de vonkelende facetten van het echte kristal, de sterksprekende kleuren der goedkoope Japansche vazen en daar tegenover de fijne, matte tinten van het Boheemsch glas, het schreeuwende verguldsel naast de bescheiden blinkende koperen incrustaties van Hongaarsch aardewerk, Perzische tapijten, sierlijk gedrapeerd achter meubels van dofbruin of glanzend zwart hout, Venetiaansche spiegels en Makartbouquets, waaierpalmen en frissche bloemen, diamanten tintelend in de stralen van gas- en gloeilicht, keukengereedschap zoo artistiek geschikt dat men zich in ideale keukens waant, de schat der duizend en één galanterien, prullen van pluche, brocaat, ivoor, chineesch, majolica, biscuit, cloisonné, niellé, antiquiteiten met verjongd voorkomen, speelgoed, van zoo kunstig mechaniek, zoo kostbaar materiaal dat geen spelen er mee mogelijk is, alles staat daar te pronken in de diepe winkelkasten, overstromd door een zee van licht, alles schijnt den voorbijganger toe te roepen:

„’t Is nu de tijd van koopen en hier zijn we om gekocht te worden, koop nu, spoedig! spoedig! Alles is nu welkom, alles is nu mooi!”